

VIITORUL ROL ILDY CODRESCU

Ildy Codrescu a absolvit Institutul de teatru „Szentgyörgyi István” din Tirgu Mureș în 1965 ; a fost elevă a profesorilor Harag György, Tompa Miklós și a regretatului Kovács György, sub îndrumarea cărora a jucat în *Vrăjitoarele din Salem*, de Arthur Miller (Abigail), *Cei din urmă*, de Maxim Gorki (Vera), *Fătcele*, de Sidonia Drăgușanu (Odette). Așadar, un început bun, personaje generoase, roluri dintre cele care definesc o actriță. Pe scena Teatrului de Nord din Satu Mare, a fost distribuită în *Simple coincidențe*, de Paul Everac (Daniela), *Pescărușul*, de A. P. Cehov (Mașa), *Regele moare*, de Eugen Ionescu (Regina Marie), *Don Juan*, de Max Frisch (Donna Ana), *Văduva isteată*, de Carlo Goldoni (Eleonora), *Viforul*, de B. Șt. Delavrancea (Irmsky). A fost invitată la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, pentru rolul Ruxandra din piesa *Alexandru Lăpușneanu*, de Virgil Stoenescu, și la Teatrul

Maghiar de Stat din Sfântu Gheorghe, pentru rolul Miresei, în *Noaptea pe asfalt*, de Theodor Mănescu. În ultimii cinci ani, a făcut parte din corpul didactic al Institutului de teatru „Szentgyörgyi István” și, în același timp, a jucat la Teatrul Național din Tirgu Mureș, în spectacolele *Doctor în filozofie*, de Branislav Nușci și *Pensiunea doamnei Olimpia*, de I. D. Șerban. Abordindu-și personajele cu discreție, dar cu intuiție a tonului just, Ildy Codrescu știe să evite mijloacele uzate, fixînd în memoria spectatorilor un gest, un accent, o privire.

Începînd cu stagiunea 1981—82, este angajată la Teatrul „Maria Filotti” din Brăila.

„Primul rol pe scena brăileană a fost Luiza din piesa *Cu călușul în gură* de Alfonso Sastre, care mi-a dat mari emoții, dar și bucuria întîlnirii cu un public cald. Al doilea rol este cel pe care-l repet acum, Claudia din piesa *Mingîlirea* de Theodor Mănescu (apărută în revista „Teatrul” nr. 10/1979). Piesa, de un puternic dramatism, relevă strînsa legătură dintre iubire și demnitate, pledînd, prin majoritatea personajelor, pentru demnitate atît în fața vieții, cît și în fața morții. Și mai interesantă mi se pare opera sub aspectul scriiturii, al modului de îmbinare a celor două planuri — ficțiune și realitate.

E un rol inedit pentru mine, în antiteză cu tot ce am jucat pînă acum. Un rol frumos, care face parte din categoria acelorora îndrăgite de mine, deoarece sufletește mă simt mai apropiată de asemenea roluri, de analiză psihologică. Un personaj capabil să-și consume trăirile și să și le schimbe, în funcție de situație de la patetism la exuberanță, de la tristețe la zîmbet, de la temperament ardent la afișată indiferență. Claudia își trăiește și își ascunde drama de a fi însingurată în propria sa familie. Ea nu se explică și nu trebuie explicată : drama ei se dezvăluie discret și subtil, în desfășurarea piesei”.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

● La Teatrul Dramatic din Constanța, a avut loc premiera piesei Cum se numeau cei patru Beatles de Stephen Poliakoff, în regia lui Florian Pittiş. ● În „Cronica” din 8 ianuarie 1982, Al. I. Friduș semnează un articol critic, cu puncte de vedere foarte îndreptățite și bine argumentate, privitoare la

tru copii și tineret : „Efectele ambiguității”. ● Viitoarea premieră a Teatrului Național din Cluj-Napoca : Macbeth de Shakespeare, în regia lui Mihai Măniuțiu, cu Anton Tausf și Melania Ursu. ● În vecini, la Teatrul de Stat din Turda, se repetă Acești îngeri triști, de D. R. Popescu, în regia și scenografia lui Andrei Mi-

halache, Atenție la cotitură ! de Mehész György, în regia lui Mircea Moldovan și scenografia Clarei Racș, și De ce dormi, iubito ? de Jos Vandello, în regia lui Ion Pitaru și scenografia aceleiași Clara Racș. ● În revista „Ateneu”, ultimul număr din anul 1981, George Genoiu continuă publicarea eseurilor sale despre teatru, intitu-

VIITORUL ROL

DEM. RĂDULESCU

Actor hărăzit succesului, unui raport privilegiat cu publicul, Dem. Rădulescu nu se ferește să exploateze la maximum efectul comic, știind că-și poate îngădui să cheltuiască — poate, chiar să risipească — din preaplina talentului său. Se vorbește despre o oarecare manierizare a actorului; observație care-și are temeiul ei, dar pe care Dem. Rădulescu o contrazice, atunci când un rol îi solicită cu adevărat resursele — dovadă, Svejck, de exemplu, nu avea nimic comun cu Tiberiu Cezar Sicoșan, eroul lui Aurel Baranga. Cît privește popularitatea, numai *Siciliana* (record : 1500 de reprezentații de la premieră!) i-a adus zeci de mii de spectatori... Timbrul vocii, frazarea inimitabilă, observanțele dintre surîsul larg, placid, și privirea neliștită, scormonitoare, fac din el favoritul telespectatorilor.

Invitat la Teatrul Național, pentru rolul principal din *Ploșnița* de Maiakovski, Dem. Rădulescu consideră că se află...

„...într-unul dintre momentele cele mai importante ale carierei. Joc în filmul lui Geo Saizescu, *Grăbește-te încet*, pe un scenariu de Ion Băieșu; pregătesc, la

Teatrul Național — invitație care mă onorează — Prisîpkin din *Ploșnița* de Maiakovski și... patru roluri în piesa *Ce nemaipomenită harababură!* de Eugen Ionescu. Iată un șir de examene de maturitate artistică, care-mi dau mult de gândit, îmi dau nopți de insomnii, dar și speranțe...

Cred că *Ploșnița* lui Maiakovski nu apare în repertoriul Teatrului Național, în mod întâmplător. Partidul ne atrage atenția că e necesar să combatem prin mijloacele educației, inclusiv prin artă, tendințele de îmburghezire, oriunde acestea apar. Or, cine este Prisîpkin, decât un ins care-și uită originea și menirea lui de proletar, care-și reneagă clasa, un individ pus pe chiverniseală, care n-are alt scop decât să se îmbuibă și să huzuzească, un tip anacronic, egoist? El nu e împotriva progresului, dar cu condiția ca nu el să servească progresul, ci progresul să-l servească pe el.

E un rol dificil, în aparenta lui simplitate, care pretinde și mijloace realiste, și o doză de convenție teatrală, fiindcă și «omenescul» și «animalicul», la Prisîpkin, trebuie să dobindească o dimensiune simbolică. Încercăm, împreună cu Horea Popescu, să citim piesa cu ochii contemporaneității. Iată, au trecut cei cincizeci de ani pe care poetul îi credea necesari pentru construirea «societății viitorului», și indivizii ca Prisîpkin n-au ajuns încă să fie priviți cu spaimă și curiozitate, ca niște fosile vii. Forța de supraviețuire și de adaptare a «ploșniței» s-a dovedit uimitoare. Importanța și actualitatea piesei rezidă în lecția ei morală, la fel de vie și de viguroasă și azi: societatea se descotorosește de indivizii de teapa lui Prisîpkin, îi izolează, îi «îngheață» — și merge înainte. Cît privește convenția teatrală pe care o propune textul, firește că ea apare cam naivă; dar Maiakovski însuși spunea că, în realizarea scenică a acestei comedii satirice, «principalul depinde desigur de avântul pe care îl va avea regizorul».

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

late File dintr-un carnet. Sperăm să le regăsim reunite într-un volum. ● Teatrul de Stat din Oradea a organizat un scurt turneu la Timișoara, Cluj-Napoca și Arad, cu spectacolul Casa-avantai de Marin Sorescu. Pînă aici, nimic neobișnuit. Numai că, de data aceasta, la fiecare reprezentație a participat și Marin Sorescu.

și au fost organizate debateri cu spectatorii. ● Tot la Oradea: au început repetițiile cu Domnul Montaigne bea ape minerale de D. R. Popescu, în regia lui Sergiu Savin. ● În obișnuita emisiune radiofonică de dimineață, Liana Cojocaru a invitat-o, la 16 ianuarie 1982, pe Stela Popescu să ne recomande ce spectacole să

vedem la sfîrșit de săptămîină. Actrița ne-a recomandat, cu deosebită căldură, să vedem, la Teatrul Mic, Diavolul și bunul Dumnezeu de Jean Paul Sartre, în admirabila regie a extraordinarei... Cătălina Buzoianu. Ce și-o fi spus, atunci, Silviu Purcărete?

FAIMA